

# РЕШЕНИЕ

№ 6088

гр. София, 13.11.2012 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15 състав, в публично заседание на 18.10.2012 г. в следния състав:**

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Полина Якимова**

при участието на секретаря Ина Андонова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **5632** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 226 от АПК.

С решение № 1071/ 10.03.2011 г. по адм. дело № 7725/ 2010 г., поправено с решение № 1596/ 05.04.2011 г. по описа на АССГ, I отделение, 19 състав, е отменен, по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], Ревизионен акт № [ЕГН] от 14.04.2010 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП София, потвърден с Решение № 1357/ 13.09.2010 г. на директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” София при ЦУ на НАП, в частта, в която за дружеството са установени допълнителни спрямо декларираните задължения по ЗДДС – 164 166,12 лева и лихви върху тях в размер на 63 634,61 лева, отнасящи се за данъчните периоди от 01.01.2007 г. до 31.12.2007 г. и за данъчен период месец януари 2008 г.; по ЗДДФЛ – 193 546,03 лева и лихви върху тях в размер на 57 491,79 лева, отнасящи се за данъчната 2007 г. Със същото решение жалбата на [фирма] срещу Ревизионен акт № [ЕГН]/ 14.04.2010 г. е отхвърлена в частта, с която е направен отказ разходите за изплатени възнаграждения по трудов договор с К. и начислените за тях осигурителни плащания да бъдат данъчно признати и с тях да бъде извършена корекция по чл. 129 ДОПК в посока намаление на декларираното задължение по ЗКПО за корпоративен данък със сумата 60 471,53 лв за 2007 г. и с 21 604,53 лв за 2008г.

Това решение е обжалвано пред ВАС от директора на Д. София относно отмяната на РА в следните части: 1. относно допълнително установени задължения по ЗДДС в размер на 164 166,12 лв и съответните лихви за периода 01.01.2007 г. – 31.12.2007 г. и 2. по ЗДДФЛ в размер на 193 546,03 лв и съответните лихви за периода от 01.01.2008

г. до 31.12.2008 г. и е отменено с решение № 7818/ 04.06.2012 г. на ВАС, I отделение по адм. дело № 5566/ 2011г. само в частта, с която РА е отменен относно установеното задължение по чл. 49 ЗДДФЛ в резултат на увеличението на облагаемия доход за 2007 г. със сумата 333 635,19 лв и законна лихва върху него и делото е върнато за ново разглеждане с указание да се изясни дали в цитираната сума се включва част от обложения доход 269 873,81 лв. Решението на АССГ е оставено в сила в останалата обжалвана част относно приложението на ЗДДС.

В съдебно заседание процесуалният представител на ревизирия субект поддържа искане за изменение на РА като бъде определен данък по ЗДДФЛ за довносяне въз основа на заключението на ССЕ. При съобразяване на мотивите в отменителното решение настоява да се приеме, че се касае за доставка на услуга по предоставяне на персонал и изплатено на британския гражданин възнаграждение по трудово правоотношение, а оттук, че разходите, направени в тази връзка, са свързани с дейността на дружеството и следва да бъдат признати за данъчни цели. Претендират се разноси по списък /чл. 80 ГПК/ в общ размер на 6714 лв. В писмено становище по чл. 149, ал. 3 ГПК се инвокира искане за изменение на РА в частта относно установените с него задължения за корпоративен данък за 2007 г. от 1 843 913,87 лв на 1 784 584,22 лв, или намаление спрямо установеното с ревизията с 59 329,65 лв и за 2008 г. – от 1137540,62 лв на 1 115 936,09 лв или намаление спрямо установеното с ревизията 21 604,53 лв. Съображенията на процесуалния представител на дружеството се основават на мотивите на решение № 7818/ 04.06.2012 г. по адм. дело № 5566/2011 г. на ВАС, според които част от спорните суми са за действително извършена доставка на услуга по предоставяне на персонал, а друга част – реално придобит от С. К. доход, изплатен му за сметка на НОКИА С. Н. ЕООД на основание трудово правоотношение, поради което спорът за данъчната признаваемост за целите на ЗКПО на процесните разходи „следва отново да се възбуди по настоящето дело”, тъй като предвид предявяването му под условие, с решението по предходното дело той е разрешен в полза на жалбоподателя, но се явява висящ след връщането му за ново разглеждане. Изменение на декларирани данни се извършва с РА по чл. 118 вр. чл. 108 ДОПК – такова е отказано от органа по приходите с мотив, че разходите не са документално обосновани и липсват доказателства за тях – с решението на ВАС фактическата обстановка по делото е окончателно установена и спорните разходи не би могло да бъдат квалифицирани като несвързани с дейността по смисъла на чл. 26, т. 1 ЗКПО – ако визираните обстоятелства не бяха изяснени, не би могло да се обосноват изводите за допълнително възникващите в тази връзка задължения за данъци по ЗДДС и ЗДДФЛ.

Ответникът – директорът на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” /накратко Д./ - София при ЦУ на НАП, чрез представител по пълномощие, оспорва жалбата и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от СГП дава заключение за основателност на исканото изменение на РА. Съдът, като взе предвид приетите по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното:

Със заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 900300/23.09.2009 г., изменена със ЗВР № 900351/13.11.2009 г., изменена със ЗВР № 900393/29.12.2009 г., изменена със ЗВР № 900417/27.01.2010 г., издадени от началник сектор в офис „Средни данъкоплатци и осигурители”, при ТД на НАП София, е възложено извършването на ревизия на [фирма] с обхват, включващ и задълженията на дружеството по ЗОДФЛ /отм./ за

периода 20.10.2006 г. - 31.12.2006 г., по ЗДДФЛ за периода по 01.01.2007 г. - 31.12.2008 г., по ЗКПО за периодите 20.10.2006 г. – 31.12.2008 г.

Констатирано е, че С. К., гражданин на Кралство Великобритания и С. И., работи по трудови правоотношения с българското дружество [фирма] и едновременно получава възнаграждение от S. C. & S. S., за което същото издава фактури. От британското дружество са префактурирани разходи за заплата и командировки на К., изброени по дати и номера в РД на обща стойност 809 341,85 лева. Ревизиращият екип /РЕ/ е приел, че съгласно чл. 3, ал. 1 и ал. 2 от ЗДДФЛ данъчно задължени по този закон са местните и чуждестранни физически лица, които следва да удържат и внасят данъци. По силата на чл. 4, ал. 1, т. 2 от същия закон местни физически лица, без оглед на тяхното гражданство са лицата, които пребивават в България повече от 183 дни през всеки 12-месечен период. Съгласно ал. 2 от същия член за целите на т. 2 лицето се смята за местно за годината, когато надхвърли 183 дни пребиваване на територията на страната. За изплатените възнаграждения от S. C. & S. S. е определена данъчна основа по реда на чл. 24, във връзка с чл. 25 от ЗДДФЛ, като е удържан дължимият за това данък. Установени са допълнителни задължения за данък за довносяне по реда на ЗДДФЛ в размер на 194 242,06 лева.

Срещу констатациите във връчения на представляващия РЛ на 18.02.2010 г. РД са постъпили възражения и са представени писмени доказателства. По аргумент, че е констатирана първоначална грешка в отчитането, мултиплицирана поради инертност в осчетоводяването на сумите префактурирани от С. Великобритания разходи, свързани със С. К., отчитани от дружеството като данъчно непризнати разходи; че данъчното им третиране е неправилно, тъй като те не са документално обосновани по смисъла на чл. 10, ал. 1 и 2 ЗКПО е направено искане за промяна в декларирания финансовия резултат за 2007 г. и 2008 г. по реда на чл. 108 и чл. 118 ДОПК и чл. 129 от ДОПК, като се извърши корекция по посока намаление в размер на 60 478,53 лв за 2007 г. и в размер на 21 604,53 лв за 2008 г. на погрешно декларираното задължение за корпоративен данък.

Констатациите и изводите на органите по приходите, отразени в РД, са възприети изцяло от издателя на РА и от решаващия орган. По отношение на заявеното искане в частта по ЗКПО е прието, че дружеството не притежава документи, доказващи липсващата информация, за което правилно е извършено увеличение на финансовия резултат.

С решение № 1071/ 10.03.2011 г. по адм. дело № 7725/ 2010 г., поправено с решение № 1596/ 05.04.2011 г. на АССГ, I отделение, 19 състав, е отменен Ревизионен акт № [ЕГН] от 14.04.2010 г., потвърден с Решение № 1357/ 13.09.2010 г. на ответника в частта, в която за дружеството са установени допълнителни спрямо декларираните задължения по ЗДДС. С решението жалбата на дружеството срещу РА е отхвърлена в частта, с която е обективиран отказ спорните разходи да бъдат данъчно признати и с тях по реда на чл. 129 ДОПК да се извърши корекция в посока намаление на декларираното задължение по ЗКПО със сумата 60 478,53 лв аз 2007 г. и със сумата 21 604,53 лв за 2008 г.

С решение № 7818/ 04.06.2012 г. на ВАС по адм. дело № 5566/ 2011г. решението на АССГ е оставено в сила в частта, с която е отменен РА досежно задълженията по ЗДДС в размер на 164 166,12 лв. Според мотивите на решението от установената фактическа обстановка следва, че възникналите правоотношения са между Siemens С. и К. от една страна, К. и [фирма] от друга и между Siemens С. и [фирма] от трета.

От представената по делото кореспонденция между Siemens С. и С. К., които документи не са оспорени от страните, следва, че британският гражданин работи в Siemens С.. Правоотношението не е прекратено, а временно преустановено във връзка с командироването на физическо лице в [фирма], България. Между РЛ и К. е възникнало трудово правоотношение, което е срочно, за времето на командироването му от Siemens С.. Въпреки липсата на изричен писмен акт между двете дружества, наличието на договорни взаимоотношения между тях се установява от данните по делото. От съдържанието на писмото (текстът в началото и абзаца, следващ израз "възнаграждение") от А. Е. - управление на човешките ресурси Siemens С. следва изводът, че е налице договореност между Siemens С. и С. ЕООД относно командироването на К. на работа в София. Следователно, по силата на постигнатата договореност между Siemens С. (в качеството му на доставчик) и ревизираното българско дружество (в качеството му на получател) и със съгласието на г-н К., последният престира за определен срок уменията и знанията си за извършване на възложена му работа в [фирма]. Налице е осъществена доставка на услуга осигуряване на персонал в лицето на К.. За преценката изпълнена ли е доставка на услугата осигуряване на персонал, не е задължително осигурените лица да са наети на работа при доставчика - така решение от 26 януари 2012 г. на Съда на Европейския съюз по дело C-218/10.

За да се определи ДДС за доставката осигуряване на персонал услугата трябва да е възмездна, т. е. получателят ѝ да е платил насрещно възнаграждение за полученото, което е и облагаемата основа за изчисляване на данъка. Не се спори между страните, че префактурираните суми от Siemens С. на РЛ са заплатени от последното като получател по доставчика. Въпросът е дали цялата префактурирана от доставчика, респ. възстановена сума от получателя на доставката формира данъчната основа на доставката по смисъла на чл.26 от ЗДДС. Не е спорно, че префактурираните суми от Siemens С. на [фирма] са за заплати, осигуровки и разходи за път на К. (в този смисъл е изявлението на процесуалния представител на решаващия орган в съдебно заседание, проведено на 22.12.2010 г. и твърденията на РЛ в жалбата му до АССГ). Видно от заключението на вещото лице /прието при разглеждането на адм. дело № 7725/ 2010 г. на АССГ/, общият размер на префактурираната и заплатена сума е 797 853,10 лв, която е по - малка от сумата, установена от органа по приходите (809 341,85 лв). Разликата от 11488,75 лева произтича от двукратното посочване на фактура № [ЕГН] от 26.09.2007 г. в таблицата, съставена в РД. Включването на една фактура два пъти в общата префактурирана сума е неправилно, поради което следва да се приеме, че общата префактурирана сума е именно установената от вещото лице - 797 853,10 лева.

Видно от трудовия договор между [фирма] и К., конкретно чл.12, българското дружество се задължава да поеме разходите на британския гражданин за квартира, медицинско лечение, застраховки, транспорт от и до държавата, където е постоянното му местоживееене. Уговорката съвпада с посоченото в писмото на А. Е. до К. (л. 78 - 80 от делото). Следователно разходите за командировъчни на К. във връзка с работата му за българския работодател са за сметка на последния. Установява се обаче, че те са платени от Siemens С. (представените по делото фактури за префактуриране и заключението на ССЕ), което дружество от своя страна ги е префактурирало на [фирма], което от своя страна е възстановило направените за негова сметка разходи, т.е. налице е хипотезата на чл.26, ал.5, т.4 от ЗДДС, поради което сумите за

посочените разходи не следва да се включват в облагаемата данъчна основа. Видно от заключението на ССЕ, тези разходи са в размер общо на 333 635,19 лева. Оставащата разлика от 464217,91 лв е облагаемата данъчна основа на доставката за осигуряване на персонал. От заключението на ССЕ се установява, че тази сума представлява сбор от префактурирано възнаграждение, изплатено на К. по личната му сметка от британското дружество, което плащане е различно от плащането на сумите по трудовия му договор с българското дружество и плащания за здравни осигуровки и други разходи, за които не се доказва да са свързани с престоя на К. в България. След като не са налице данни по делото, както и законово основание тези префактурирани суми да са задължения на ревизираното дружество във връзка с престоя на К. в България, плащанията им не са "възстановяване на разходи", а следва да се възприемат като възнаграждение за предоставената услуга по осигуряване на персонал. На основание чл.21, ал.3, т.2, б."е" вр. с чл.82, ал.2, т.2 от ЗДДС в редакцията им към 2007 г. ревизираното дружество е следвало да начислява ДДС върху сумите на извършените периодични префактурирания от британското дружество на посочените суми. Общата сума, формираща данъчната основа за начисляване на ДДС е 464 217,91 лв, върху която се дължи ДДС в размер на 92843,58 лв. В частта относно начисления ДДС по доставката на услугата осигуряване на персонал, РА е законосъобразен до размера на установената по - горе сума. При този извод съгласно чл.73а ЗДДС при доставки, за които данъкът е изискуем от получателя, правото на приспадане на данъчния кредит е налице и когато получателят не разполага с документ по чл.71 т.2 /протокол по чл.117 и чл.163б ал.2/ и не е спазил изискванията на чл.72 /да отрази документа в дневника за покупките и справка-декларация за периода/, ако доставката не е укрита и данни за нея са налични в счетоводството на получателя. Разпоредбата е приложима и за неприключилите към датата на влизане в сила съдебни производства съгласно § 18, ал. 3 от ЗИД на ЗДДС, публикуван в ДВ, бр.106 от 2008 г. и затова следва да се приложи към разглеждания случай.

В случая е налице хипотезата на чл.73а ЗДДС – в счетоводството на получателя има данни за доставката. С издадения ревизионен акт данъкът е начислен и съдът следва на основание чл.73а ЗДДС да уважи възражението на жалбоподателя като признае право на приспадане на данъчен кредит в размер на начисления данък. Тъй като начисляването на данъка и признаването на правото на приспадане на данъчния кредит в същия размер са за едни и същи данъчни периоди лихви не се дължат. Следователно, незаконосъобразно би било начисленият ДДС във връзка с въпросната доставка (осигуряване на персонал) да се определя като дължим с РА, тъй като по силата на цитираните разпоредби на РЛ следва да се признае право на данъчен кредит за тази доставка в същия размер.

По ЗДДФЛ: По делото не се спори, че С. К. е придобил статут на местно физическо лице за 2007 г. по силата на продължителността на пребиваването си на територията на Република България (чл. 4, ал. 1, т. 2 ЗДДФЛ) и през цялата 2007 г. той е бил на работа по трудов договор при ревизираното дружество. При тези данни законосъобразно е заключението на органа по приходите, че ревизираното дружество в качеството му на работодател е задължено да удържи и внесе в срок данъка върху облагаемия доход на К. по трудовото му правоотношение със [фирма]. Спорът между страните е относно облагаемия доход и по-конкретно дали в него следва да се включват

и сумите, префактурирани от Siemens С. на ревизираното дружество. Установено е от ССЕ при първоначалното разглеждане на делото, че префактурираните суми представляват в една част заплати, платени от Siemens С. директно по сметка на физическото лице, които според отменителното решение са възнаграждение по предоставената услуга за осигуряване на персонал. Следователно, те са плащания, представляващи възнаграждение за получената услуга, а не са трудовото възнаграждение на С. К. за работата му в [фирма]. Тези суми не следва да участват в облагаемата данъчна основа по чл.49 от ЗДДФЛ. Установи се, че в другата част префактурираните суми са разходи на К. във връзка с престоя му в България, които по силата на чл.12 от трудовия договор между него и [фирма] са за сметка на последното. Следователно префактурираните разходи за престоя на К. в България попадат в категорията други плащания за сметка на работодателя, които съгласно чл.24, ал.1 от ЗДДФЛ се включват в облагаемия доход, получен по трудовото правоотношение. Този доход е в общ размер на 333635,19 лв. Това, което не е изяснено обаче по делото, а има значение за спора, е дали в тази сума се включва и част от обложения доход (269 873,81 лв), установен от вещото лице. Съгласно уговорката в трудовия договор, доходът на К. от трудово възнаграждение за 2007 г. е 78000 лв (6500 лв x 12 месеца). Не става ясно разликата от 191873,81 лв (269 873,81 лв – 78 000 лв) дали е сума, различна от префактурираните командировъчни разходи в размер на 333 635,19 лв или е част от нея. Този въпрос е от значение за размера на облагаемия доход, респективно за размера на данъка по чл.49 ЗДДФЛ, поради което следва да се изясни чрез допълнителна задача на вещото лице, назначено по допуснатата ССЕ.

В изпълнение на цитираните указания, по делото е допуснато, изслушано и прието заключение на ССЕ, според което при прегледа на представената от [фирма] документация се оказва, че никаква част от фактурираните суми в размер общо на 333 635,19 лв не е включена в облагаемия доход от 269 873,80 лв. Процесните фактури, които формират сумата 333 635,19 лв, касаят дневни задгранични разходи, изплатени от S. C. & S. S. на С. К. и префактурирани за сметка на РЛ.

Според чл. 12 от трудовия договор от 03.01.2007 г., сключен между НОКИА С. Н. ЕООД и С. К. разходите за квартира, медицинско лечение, застраховки и транспорт от и до държавата, където е постоянното му местоживее, се поемат от работодателя. Префактурираните разходи от 333 635,19 лв първоначално са извършени от S. C. & S. S. и не са с характер на посочените по чл. 12 от трудовия договор - в тях не е включен наем на квартира, застраховка, лечение и транспорт от и до Обединеното кралство.

В счетоводството на ревизираното дружество не е налична информация за датите, на които процесните фактурирани суми са изплатени на К. от страна на S. C. & S. S. преди да бъдат фактурирани на българското дружество.

Част от фактурираните суми се отнасят за 2006 г., или за период отпреди РЛ да встъпи в качеството си на работодател на К. съгласно трудовия договор от 03.01.2007 г. – визира се фактура № [ЕГН]/ 14.05.2007 г. за 84 212,81 лв дневни задгранични разходи за периода октомври – декември 2006г.

Доколкото може да се приеме, че останалите суми в общ размер на 249422,38

лв /разликата между общата спорна сума и цитираната/ се отнасят за времето, когато е сключен трудовият договор на 03.01.2007 г. и тези суми, дори да не се идентифицират с плащанията по чл. 12 от договора, са били за сметка на българското дружество – работодател. Ако те биха били добавени към облагаемия доход по трудово правоотношение, изплатен в Република България, биха се установили облагаем доход сбор от облагаемия доход по ведомости 269 873,80 лв и облагаем доход – префактурирани суми за сметка на работодателя – 249 422,38 лв; годишна данъчна основа 517 252,38 лв; данък по чл. 48 ЗДДФЛ 123456,70 лв от който на внасяне подлежи 59 861,40 лв.

При така установените съобразно указанията, дадени от ВАС в решение № 7818/ 04.06.2012 г. на ВАС по адм. дело № 5566/ 2011г. факти се налага извод за частична незаконосъобразност на РА в частта му по ЗДДФЛ, обуславящ изменението му чрез отмяна в частта, надхвърляща установеното задължение на дружеството по ЗДДФЛ за 2007 г. над 59 861,40 лв.

По отношение на е искането за изменение на РА в частта му по ЗКПО.

Както бе посочено, с решение № 1071/ 10.03.2011 г. по адм. дело № 7725/ 2010г., поправено с решение № 1596/ 05.04.2011 г. по описа на АССГ, I отделение, 19 състав жалбата на [фирма] срещу Ревизионен акт № [ЕГН] от 14.04.2010 г., потвърден с Решение № 1357/13.09.2010 г. на ответника е отхвърлена в частта, с която е направен отказ разходите за изплатени възнаграждения по трудов договор с К. и начислените за тях осигурителни плащания да бъдат данъчно признати и с тях да бъде извършена корекция по чл. 129 ДОПК в посока намаление на декларираното задължение по ЗКПО за корпоративен данък със сумата 60 471,53 лв за 2007 г. и с 21 604,53 лв за 2008г. Срещу визираната част от решението касационна жалба от ревизираното дружество не е постъпила и тя е влязла в сила на 12.04.2011 г. – чл. 296, т. 2, предл. 1 ГПК вр. чл. 144 АПК. Възражението, че с оглед фактическите и правни изводи в отменителното решение следва да се счита възстановена висиящността на спора по първоначалното искане за изменение на РА в частта по ЗКПО би било основателно, ако жалбоподателят бе депозирал касационна жалба срещу засягащата го част от решението на АССГ по адм. дело № 7725/ 2010 г. на I отделение, 19 състав. Позицията, застъпена в отговора на касационната жалба отразява несъгласието на дружеството с извода, че спорните разходи не са свързани с дейността му, респ. че плащанията съответстват на изискванията за признаване на разход по смисъла на ЗКПО, за да участват в намалението на счетоводния финансов резултат на дружеството за двата периода.

Няма съмнение, че при повторното разглеждане на делото – чл. 226 АПК вр. § 2 ДР ДОПК административният съд следва да ограничи дейността си върху онази част от предмета на делото, за която се отнася отменената част от съдебното решение. В останалата си част /по приложението на ЗКПО и ЗДДС/ първоначалното решение /по адм. дело 7725/ 2010 г./ на АССГ е породило последици поради необжалването му пред ВАС /в частта по ЗКПО/, респ. поради оставянето му в сила в частта по ЗДДС, макар и по други съображения. Не може да се приеме, че отмяната е засегнала евентуално предявеното искане за изменение на РА в частта по ЗКПО, за да се направи

извод, че се възстановява висиящността му пред АССГ. Пропускът на ревизираното дружество да обжалва решението на АССГ по адм. дело № 7725/ 2010 г. в частта по ЗКПО не може да бъде саниран в настоящето производство. По тези съображения искането за изменение на РА в частта по ЗКПО следва да се осатви без разглеждане.

При очертания изход на делото на жалбоподателя се следват разноските, направени пред АССГ и в касационното производство. Такива пълномощникът му претендира в размер на 6714 лв по списък – чл. 80 ГПК вр. Чл. 144 АПК. Съобразно изхода на спора на дружеството се присъждат разноси в размер на 3357 лв. При извода за недопустимост на искането за изменение на РА в частта по ЗКПО разноси се следват и на ответника и се присъждат в размера по чл. 161, ал. 1, изр. 3 ДОПК в размер на 900 лв.

Ръководен от гореизложеното, съдът

#### РЕШИ:

ИЗМЕНЯ, по жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], Ревизионен акт № [ЕГН] от 14.04.2010 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП София, потвърден с Решение № 1357/ 13.09.2010 г. на директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението“ София при ЦУ на НАП, в частта относно задължението на дружеството по ЗДДФЛ за 2007г., като определя същото в размер на 59 861,40 лв.

ОСЪЖДА Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението“ [фирма], ЕИК[ЕИК] 3357 /три хиляди триста петдесет и седем/ лева разноси по делото. ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ искането на НОКИА С. Н.” ЕООД, ЕИК[ЕИК] за изменение на Ревизионен акт № [ЕГН] от 14.04.2010 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП София, потвърден с Решение № 1357/ 13.09.2010 г. на директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението“ София при ЦУ на НАП в частта по ЗКПО за данъчни периоди 2007 г. и 2008 г. и ПРЕКРАТЯВА поризводството по делото в цитираната част.

ОСЪЖДА НОКИА С. Н. ЕООД, ЕИК[ЕИК] да заплати на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението“ – София при ЦУ на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 900 /деветстотин/ лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВАС в 14 дневен срок от съобщаването на страните, че е постановено.

#### СЪДИЯ: